

Τα παιδιά στη Μυτιλήνη είναι γενναία... Ένα οδοιπορικό του Barikat

Φωτογραφίες: Barikat

Ανάμεσα από τα δυο πανέμορφα χωριά της Μυτιλήνης, τον Μόλυβο και στη σκάλα Συκαμιάς, κάτι περίεργο και εξωπραγματικό συμβαίνει τους τελευταίους μήνες. Εκεί που με γυμνό μάτι διακρίνονται από την Ελλάδα τουρκικά σπίτια. Εκεί, κατά μήκος μιας εντυπωσιακής ακτογραμμής περίπου 8 χιλιομέτρων, τα βότσαλα και η άμμος έχουν δώσει τη θέση τους σε αμέτρητα πεταμένα σωσίβια, σκισμένα ρούχα, διαλυμένες βάρκες και πνιγμένες ελπίδες. Στην πύλη της Ασίας με τα «ευρωπαϊκά σύνορα», στον Μόλυβο και στη σκάλα Συκαμιάς, καθημερινά χιλιάδες άνθρωποι, γυναίκες, άνδρες και παιδιά, παλεύουν με τα κύματα για να πατήσουν σε μια νέα στεριά, σε μια νέα γη που μόνο αυτή της ελευθερίας δεν είναι.

Εκεί, ανάμεσα από το Αϊβαλί, τη Σμύρνη, το Μόλυβο και στη σκάλα Συκαμιάς το αόρατο χέρι του ελεύθερου ανταγωνισμού δεν θα μπει απλώς στην τσέπη σου. Θα φροντίσει να σε πιάσει απ τον λαιμό και αν χρειαστεί να σε πνίξει ζωντανό. Θα σε ληστέψει στα παράλια της Μ.Ασίας, θα σε πετάξει πάνω σε σάπιες υπερφορτωμένες βάρκες και στα ανοιχτά του φουρτουνιασμένου Αιγαίου θα κριθεί η ζωή σου κορώνα-γράμματα. Σήμερα, Κυριακή 25 Οκτωβρίου, η θάλασσα ξέβρασε 3 ανθρώπους νεκρούς. Σήμερα, που τα κύματα του Αιγαίου αγριεύουν, η ταρίφα που πληρώνεις για να ανέβεις στην βάρκα του θανάτου, έπεσε στο μισό. Στα σύνορα, η αξία της ανθρώπινης ζωής κρίνεται σύμφωνα με την ισορροπία προσφοράς και ζήτησης, στη σύγχρονη αγορά δουλεμπορίας και διακίνησης ανθρώπινων ψυχών. Η τελική εκτίμηση της ανθρώπινης αξίας πραγματοποιείται από το χρήμα. Αν δεν έχεις αρκετά λεφτά, τότε το ταξίδι σου θα γίνει με διαλυμένη βάρκα, τις μέρες που το πέλαγος θα έχει μποφόρ και κύματα. Αν δεν έχεις λεφτά, ο αγώνας και η θέληση σου για ζωή είναι ότι πιο πολύτιμο μπορείς να κουβαλάς μαζί σου.

Υ.Γ Τα βάσανα και τα μαρτύρια που περνάνε τα νεογέννητα και τα μικρά παιδιά, οι λέξεις είναι αδύνατον να περιγράψουν. Το σίγουρο όμως είναι πως στη σκάλα Συκαμιάς και στο Μόλυβο τα παιδιά είναι γενναία. Τα παιδιά είναι γενναία.

Ανάμεσα στους σωρούς των σωσιβίων η ελπίδα αναπνέει ακόμα...

Το ταξίδι συνεχίζεται...

Αυτη η σεζόν δεν έχει ξαπλώστρες και δεν τελειώνει τον Οκτώβρη...

Είναι γενναία τα παιδιά...

Μια κουκίδα στη θάλασσα που μεγαλώνει...

